

L-am întâlnit pe Sherlock Holmes din întâmplare. Mi se pare ciudat cum astfel de întâmplări pot avea un impact puternic asupra direcției pe care o ia viața cuiva, însă exact așa s-a petrecut în acea zi, în Londra.

M-am întors în capitală în 1879, după ce o rană de glonț la umăr mi-a încheiat cariera de chirurg militar.

Pensia abia dacă îmi acoperea cheltuielile închirierii unei camere la hotel, iar starea mea de sănătate era prea delicată pentru a putea să mai lucrez ca medic.

Beam ceva la barul Criterion și mă gândeam cum să găsec o chirie mai ieftină, când cineva m-a bătut pe umăr. Întorcându-mă, l-am văzut pe tânărul Stamford, care îmi fusese asistent pe vremea când lucram la Spitalul Sf. Bartolomeu.

M-am bucurat să întâlnesc pe cineva cunoscut, așa

că l-am invitat să luăm prânzul. Am urcat într-o birjă și, pe măsură ce ne strecuram pe străzile aglomerate, i-am povestit pe scurt aventurile mele, până am găsit un restaurant.

Birjă

Rapidă și destul de ieftină, perfectă pentru două persoane. Poate lua curbele repede, fără să se răstoarne, chiar dacă are doar două roți, grație modelului ingenios. Birjarul mânuiește caii stând în spatele vehiculului, astfel încât pasagerii să poată vorbi fără să fie auziți. O altă variantă de transport public este trăsura închisă. Aceasta are patru roți. Este denumită „huruitoarea“, din cauza zgomotului pe care îl face atunci când trece peste piatra cubică. Este utilă pentru grupuri formate din mai mult de două persoane sau pentru cei care au bagaje.

În timp ce vorbeam, am realizat ce singur eram.

– Oh, bietul de tine, a zis Stamford, odată ce ne-am așezat la o masă, așteptând să vină meniul. Probabil că rănile tot nu-ți dau pace. Ce faci în perioada asta?

– Caut o locuință de închiriat, am răspuns. Și mă întreb dacă este posibil să găsesc una confortabilă la un preț accesibil.

– Ce ciudat, a zis Stamford. Ești al doilea om care îmi spune asta pe ziua de azi.

– Cine a fost primul?

– Un coleg care lucrează în laboratorul de chimie din spital.

Nu găsește pe nimeni cu care să împartă locuința închiriată pe care a găsit-o pe strada Baker.

– Atunci, eu sunt omul potrivit pentru el, am spus. Aș prefera să împart decât să locuiesc singur.

Stamford s-a uitat ciudat la mine peste buza paharului.

– Încă nu îl cunoști pe Sherlock Holmes, a spus. E posibil să nu ți-l dorești drept companion constant.

– E ceva în neregulă cu el?

– Oh, nimic, a zis repede Stamford. Are niște idei cam ciudate, dar este un tip de treabă. Știe foarte multe din domeniul

chimiei și îi place să dobândească cunoștințe de tot felul. N-am idee care sunt planurile sale de viitor.

– L-ai întrebat vreodată?

Stamford a dat din cap că nu.

– Nu este genul de om care vorbește prea mult despre sine – sau despre orice altceva.

– Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, am spus nerăbdător. Un om tăcut și studios pare colegul perfect pentru

mine. În Afganistan am avut parte de zgomot și agitație cât pentru o viață.

– Atunci, vom merge la laborator după prânz, a zis Stamford.

În drumul nostru spre spital, Stamford mi-a mai dat câteva detalii despre cel pe care urma să îl cunosc.

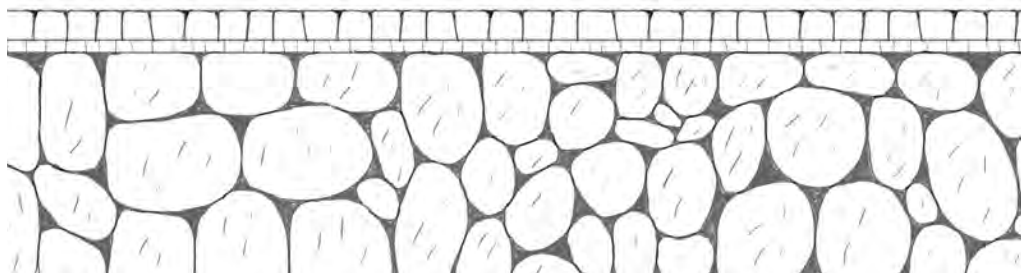
– Să nu te superi pe mine dacă nu vă înțelegeți, a spus. L-am întâlnit doar de câteva ori, în laborator.

– Dacă nu ne vom înțelege, nu trebuie decât să o luăm pe drumuri diferite, am zis. Dar mi se pare,

Stamford, că ai un motiv anume pentru care nu vrei să-ți asumi această responsabilitate. Care este? Fii sincer.

Stamford râse.

– Holmes poate părea puțin cam insensibil. Cred că dacă ar face un experiment, nu ar ezita să facă teste pe un prieten, ca să vadă rezultatele îndeaproape. Nu din rea-voință, știi, ci din curiozitate. Ba mai mult, ar face experimentul și pe sine însuși. Pare să fie pasionat de cunoștințele precise.

– Are dreptate.

– Da, dar uneori întrece măsura.

M-am gândit la asta până am ajuns la spital.

– Iată-ne ajunși, a spus prietenul meu în timp ce coboram din birjă. De-acum poți judeca singur cum stă treaba.

Am mers pe un culoar îngust și am intrat în spital pe o ușă mică, de serviciu. După un drum șerpuit prin spital, am ajuns în laborator. Mesele mari și joase erau acoperite cu eprubete și becuri Bunsen din care pâlpâiau flăcări albastre. În cameră se afla o singură persoană, aplecată peste masa de lucru, absorbită de munca sa. Dintr-odată, sări în sus de bucurie.

– Am găsit! Am găsit!

Alergă înspre noi cu o eprubetă în mână.

– Am descoperit o substanță care reacționează în contact cu hemoglobina din sânge.

Părea mai fericit decât dacă ar fi descoperit aur.

Hemoglobină

Substanță din sânge care îi dă acestuia culoarea roșie. Transportă oxigenul de la plămâni către toate celulele din corp. Este vital să știm dacă o persoană sângerează dintr-o venă sau dintr-o aortă. Poate fi o chestiune de viață și de moarte. Arterele transportă sângele direct de la inimă către toate părțile corpului. Sângele plin de oxigen este roșu deschis. Transportat înapoi la inimă prin vene, sângele pierde din conținutul de oxigen și devine roșu închis.

– Doctore Watson, el este Sherlock Holmes, ne făcu Stamford cunoștință.

– Ce mai faci? a spus bărbatul strângându-mi puternic mâna. Văd că ai fost în Afganistan.

– Cum de știi asta? am întrebat uimit.

– Nu contează, a spus, chicotind pentru sine. Dar în ceea ce privește testul cu hemoglobina... cu siguranță îi înțelege importanța.

– E interesant, cu siguranță.

– Oh, dar este cea mai importantă descoperire din ultimii ani.